



Quim Moya

(LLINDARS)

Títol: *Llindars*

Autor: Quim Moya

Organització de Marta Ricart

Data:

Del 15 de novembre del 2024

al 6 de gener de 2025

Introducció:

Llindars és una exposició d'art.

En aquesta exposició,

l'artista Quim Moya

vol que quan vegis l'exposició,

pensis i et facis preguntes.

A més, l'artista vol que el públic hi participi.

L'exposició et vol portar a entrar en un lloc especial,
com si passessis una porta o un límit.

Quan estàs en aquest punt,

has de decidir si el travesses o no.

Dins de l'exposició,

un cop travessat el límit,

entres en un espai compartit.

En aquest espai,

estàs envoltat o envoltada de retrats.

Hi ha cares de diferents:

- Mides
- Colors
- Formes
- Aspectes

Quim Moya, l'artista de l'obra

et fa veure moltes persones diferents.

Aquestes persones juntes formen un grup.

És un grup de persones anònimes,

és a dir, que no coneixes.

Aquest grup no parla,

però ens diu moltes coses amb les seves mirades.

Cada retrat és únic,

amb una expressió,

un color i unes formes diferents.



És com si cada cara
tingués una història pròpia per explicar-te.

Quan entres a l'exposició,
et trobes amb un grup de persones dibuixades i pintades.
Aquestes persones són anònimes,
no saps qui són.
Però quan hi ets a dins,
també formes part d'aquestes persones.
Et converteixes en una persona més en aquest grup.
També ets part de les seves mirades.
En aquest espai, no només tu mires els retrats.
També ells et miren a tu.
D'aquesta manera,
es trenca la idea que només tu mires.
Es crea una connexió,
entre les persones dels retrats i tu.

En aquesta exposició, l'artista Quim Moya
ens posa a tots en el mateix espai
on som iguals i compartim el mateix lloc.

D'aquesta manera vol que et preguntis
sobre la teva manera de veure les coses.
Et posa davant d'una sèrie de cares que no coneixes
i totes tenen expressions diferents.
Aquestes cares no són perquè reconeguis a persones,
si no per portar-te a pensar
en la teva manera de veure les coses.

Et porta a reflexionar sobre d'on vens
i sobre com interpretes el que mires.
La manera que tens d'interpretar les coses,
està influenciada per la teva història
i per la societat.

Aquest tema també apareix
en l'obra de l'escriptor **Walter Benjamin**,
qui parla de com la nostra manera de mirar
està influenciada per la història i la societat.

L'artista et convida a anar més enllà,
a fer un pas més i a travessar el límit.
En aquest espai compartit amb altres cares,
mires a les persones i també et miren a tu,
creant una relació amb un entorn ple de cares.

Quan entres,
pots notar com s'activa
la teva manera d'interpretar les coses.

Segons l'escriptor Walter Benjamin,
la manera com percebem les coses
canvia amb el temps.

La percepció de les persones
no depèn només del que les envolta
sinó també de la història i de la socie-
tat en què vivim.

Això ho va escriure l'escriptor
Walter Benjamin l'any 1936.
Ho va escriure al llibre:
L'obra d'art en l'època de la seva
reproductibilitat tècnica.
La cita original es troba a la pàgina 27.
Aquest text és una interpretació de la
cita original.



L'artista t'anima a passar del que veus,
de les característiques físiques,
cap a un lloc més profund.
Aquest lloc més profund és l'ànima.
Anem de fora cap a dins.

Estar en aquest espai
et porta a un lloc on el temps no és important.
I on penses com t'influeixen les persones que no coneixes.
Et fan pensar en la memòria?
Et fan pensar en desconexió?
Com t'afecten totes aquestes persones que no veus?
I per a aquestes cares, passa el temps?

Quan estàs en silenci,
l'artista et convida a deixar-te emocionar.
Segons l'artista,
emocionar-te t'ajuda a canviar la manera de mirar les coses.
Quim Moya t'anima a superar les idees i costums
que has après de la societat
al llarg de la teva vida.
T'anima a fer-ho
creant aquest grup de persones anònimes.

L'artista vol que passis el límit,
que puguis veure altres aspectes a part de la forma
i que creïs una nova manera de relacionar-te.

Que aquesta manera nova de relacionar-te
et faci estar present,
i et faci ser conscient de tu mateix.
Sobretot et convida a jugar,
perquè per jugar és necessari
poder-te posar d'acord
amb la resta de persones.

L'exposició d'art *Llindars*
et convida a provar noves formes de relacionar-te.
Estàs al mig de cares que no coneixes
i compartiu un silenci.
Així hi pots ser de diferent manera.

Estructura de l'exposició

L'exposició *Llindars* ha estat creada
seguint el procés de treball de Quim Moya.
L'exposició reflecteix l'actitud sincera,
directa i viva de l'artista
cap a la pintura i les persones.

Jôrg Zimmer és un expert
que estudia l'art i la filosofia de Walter
Benjamin.
Ha escrit sobre les idees de Walter
Benjamin
i ha escrit al pròleg del llibre que t'hem
explicat abans.

Ha escrit per ajudar a entendre
el pensament de Walter Benjamin.
En aquesta exposició,
Quim Moya ens convida a participar
en un canvi necessari.

D'aquesta manera,
està fent una tasca política.
Quim Moya fa referència a Jôrg Zimmer,
que diu que Walter Benjamin
creu que parlar d'art i política
no vol dir que l'art vulgui parlar d'al-
gun tema de política.
Sinó que es tracta de fer art
d'una manera que et permeti
participar-hi i criticar-lo.



L'exposició té dues parts principals.
Aquestes parts t'ajuden a entendre l'obra de l'artista
i també et conviden a pensar.

La primera part parla de com treballa Quim Moya.
El seu treball sempre està obert.
Les seves obres no acaben
i sempre canvien.
Les seves obres estan connectades amb les persones.

Per això, l'exposició no vol acabar el procés creatiu.
Tampoc vol donar un significat fix a les obres.

L'exposició ensenya totes les maneres possibles
de crear una obra d'art.
És una exposició viva.
No vol que treguis una conclusió.
No segueix una història concreta.
L'artista vol fer que cada persona
vegi les obres de manera diferent.
Et convida a connectar
amb les obres de manera personal.

L'exposició *Llindars*
promou que vegis de manera clara i responsable.
Et convida a qüestionar,
parlar i proposar.

La segona part de l'exposició et fa pensar
com la nostra societat ha relacionat
la foscor amb la negativitat.

L'artista et convida a explorar els límits
de la teva manera de veure les coses.

L'artista també t'anima a pensar
sobre com la relació entre la foscor i la negativitat
té a veure amb la cultura.
Et convida a reflexionar
sobre si pots superar aquests límits
que tenim a causa de la societat.

L'exposició d'art *Llindars* vol que reflexionis
sobre com veus i interpretes
les coses contràries.
Les persones tenim el costum
de veure les coses contraries
com si fossin oposades.



Et convida a mirar més enllà de la primera impressió
i a veure més enllà del que sempre has fet.

Alguns exemples d'oposats poden ser:

- El blanc i el negre
- La foscor i la llum
- Allò que coneixem i el que no
- Entre d'altres.

Amb això ens recorda
que sempre que ens trobem amb un límit,
hem de prendre la decisió de si el passem o no.

Quim Moya (LLINDARS)



Conjunt de cites,
fragments i poemes
escollits per l'artista.

Cada fragment,
posat en relació amb el contingut de l'exposició,
obre una interpretació.

Cadascun parla des d'un lloc diferent
i aporta un sentit.

(Text entrada expo)

**Amb el pas del temps,
la manera de viure de les persones canvia.
Això també fa que canviï
la manera com perceps el món amb els teus sentits.
La manera com perceps
no depèn només de la nostra natura,
sinó també de la nostra història i cultura.**

Aquest text és una interpretació d'un text original.
El text original es troba al un llibre de Walter Benjamin.
El llibre es diu:
L'obra d'art en l'època de la seva reproductibilitat tècnica.
El va escriure l'any 1935.

**A meitat del camí de la vida,
en una selva fosca em trobava
perquè la meva ruta havia extraviat.**

Primer vers del primer Cant 1 de la *Divina comèdia*
de Dante Alighieri

Què diu aquest text:
A meitat de la vida,
em vaig trobar en un lloc fosc i desconegut,
perquè havia perdut el camí correcte.

És un tros de La Divina Comèdia
de Dante Alighieri.

Significa la confusió i les dificultats
que una persona pot tenir a mitja vida,
quan es pot sentir perduda o sense saber per on anar.



El silenci no té límits, els límits els posa la paraula.

Alejandro Jodorowsky

Significa que el silenci és infinit i no té fronteres,
però les paraules sí que en tenen.
Les paraules tenen un significant únic,
però el silenci pot significar molt més,
ja que no té cap barrera.

És un text d'Alejandro Jodorowsky.

Y aquellos que eran vistos bailando, eran considerados locos por quienes no podían escuchar la música.

Friedrich Nietzsche

Representa la idea que a vegades
costa entendre a les persones o que ens entenguin.
Sobretot quan aquestes persones
tenen una idea diferent a la nostra
o un punt de vista diferent.

Aquest text és de Friedrich Nietzsche.

Tot ens sembla blanc o negre. Perquè ens costa molt entendre que algunes coses poden ser blanques i negres alhora. Que hi ha coses que són reals i irreal al mateix temps. Algunes d'aquestes coses, a més, no es poden dir amb paraules. Tot i així, però, és fascinant intentar-ho.

Tim Burton

Moltes vegades veiem les coses
com si fossin només bones o dolentes,
com si fossin només blanques o negres.

Però hi ha situacions
que poden ser una barreja de les dues coses:
poden ser bones i dolentes alhora,
o ser reals i irreal al mateix temps.

Hi ha coses tan complicades
que no les podem explicar amb paraules,
però és interessant intentar fer-ho.

És un text de Tim Burton.



Tenim el quadre al davant, la pintura es veu però la icona és invisible. Fa falta la llum de la gràcia per descobrir-la, perquè la icona sigui icona.

Però la icona és realment icona no quan s'ha fet transparent i deixa entreveure allò que hi ha al darrera (la transcendència) o allò que es troba amagat al seu interior (la immanència), sinó quan es descobreix com a símbol que embolica aquell que la contempla. El símbol no és ni merament objectiu (no és la imatge) ni purament subjectiu (no és el que en veiem nosaltres). La consciència simbòlica no és conceptual, no és obra de la ment. Se'ns obre en l'experiència, en el toc directe en que la dicotomia subjecte/objecte s'esborra.

Una d'aquestes icones, s'ha anomenat Déu des de temps immemorials. Però quan s'ha perdut la llum icònica, la llum tabòrica com diria la tradició cristiana, la icona es transforma en ídol. No fa falta que sigui d'or, el vedell; també pot ser d'idees.

Les icones del misteri, Raimon Panikkar

Quan tens una pintura davant,
veus els colors i les formes.

Però, per veure una icona,
necessites una llum especial,
una llum que t'ajudi a descobrir-la.

Una icona és una imatge
que et mostra alguna cosa més enllà.
Però no és només una imatge.
Tampoc és només el que tu penses.

És un símbol, que et fa sentir i experimentar
alguna cosa més profunda.
Quan mires una icona,
es trenca la diferència entre el que ets i el que és l'objecte.

Una d'aquestes icones
és el que moltes persones li diuen Déu
des de fa molt de temps.

Però quan perds aquesta llum especial,
la icona es converteix en un ídol.
Això vol dir que deixa de mostrar la part profunda
i només es converteix en una idea o una imatge.”



No tot el que sembla buit ho està. És una bona manera de recordar-ho. Allò invisible no es veu, però hi és.

HARU, Flavia Company

Ens recorda que hi ha coses
que no es poden veure amb els ulls,
però que són importants i reals.

És una frase de Flavia Company.

Tots els nostres actes tenen conseqüències. No resultats, que serien previsibles en una operació matemàtica. No. Conseqüències.
Arribo aquí amb algunes certeses que no m'ha donat el temps sinó l'experiència. El temps i l'experiència no són equivalents. Hi ha fets que duren un instant i ensenyen com uns quants anys, viscuts de cop.

HARU, Flavia Company

Cada cosa que fem té conseqüències.
A vegades són conseqüències que et poden sorprendre.
Hi ha coses que saps,
però no perquè tinguis molts anys,
sinó perquè ho has après vivint experiències.
El temps no és el mateix que l'experiència.
A vegades, una situació ràpida
t'ensenya igual que molts anys viscuts de cop.
Aquest text és de Flavia Company.

- Senyor! Quina cosa he adorat! Té els ulls d'un dimoni.
- Cadascú de nosaltres porta dintre el cel i l'infern,
Basili - va exclamar Dorian amb un ardent gest de desesperació

El retrat de Dorian Gray, Oscar Wilde

És una conversa entre dues persones.

Un personatge diu,
sorrès i espantat,
que ha vist una cosa que té ulls de dimoni,
com si fos alguna cosa dolenta.



Un altre personatge respon amb desesperació,
dient que tothom porta dins seu
tant el cel com l'infern,
és a dir, parts bones i dolentes.

Aquesta conversa representa el conflicte
entre el bé i el mal
que cada persona porta a dins.

És un text de:
El retrat de Dorian Gray
d'Oscar Wilde.

**“En la fuente de tus ojos viven las redes de los pescadores
de la mar del extravío. En la fuente de tus ojos el mar
cumple su promesa. Aquí arrojo yo, un corazón que se
detuvo entre los hombres, mi ropa y el esplendor de un
juramento: Más negro en lo negro, más desnudo voy. Sólo
infidente soy fiel. Yo soy tú si yo soy yo.”**

‘Alabanza de lo lejano’, Paul Celan

**¿Quién dice que se nos murió todo cuando se nos
quebraron los ojos? Todo despertó, todo comenzó.**

‘Con todos los pensamientos me fui’, Paul Celan

A la primera part del text,
l'autor parla sobre uns ulls
que ensenyen tant la confusió com la veritat.
El final d'aquest text fa referència
a que la persona que ets,
també depèn de la relació que tinguis
amb la resta de persones.

La segona part diu
que quan una persona perd una cosa important,
és l'oportunitat per canviar
i començar de nou.

Són textos de Paul Celan.
Extrets del poema:
Con todos los pensamientos me fui.



Hola foscó, vella amiga meva
He vingut de nou a parlar amb tu
Perquè una visió s'arrossega suaument
Va deixar les seves llavors mentre dormia
I la visió que es va plantar en el meu cervell
Encara queda
Dins el so del silenci

'The Sound of Silence'

Paul Simon

Simon & Garfunkel

La cançó parla d'una persona que se sent sola i trista,
i que parla amb la foscó,
com si fos una amiga.

Aquesta persona,
mentre dormia,
va tenir un somni que la va deixar afectada.
Aquest somni li ha deixat una sensació
de silenci i tristesa.

És un tros de la cançó:
The Sound Of Silence
De Paul Simon.



Viatge, vida... al final, mort o més vida?

He creuat les estrelles, per anar al Misteri.

He jugat amb els estels per acomiadar-me'n amb facilitat.

I ara soc a la foscor, tan necessària per apreciar la llum.

Al bosc hi ha l'absència
del convidat que no va venir.

L'eterna natura, plena i nostàlgica
t'espera sencer quan et trobis.

Sento una buidor,
per no recordar,
de què es tracta la vida,
sentint que ho havia sabut.

Neutre radical, transparent
Neutre radical, invisible
Neutre radical, etern

En morir cada nit,
desperta la vida.
d'una llum flamant,
em sé part de Tu.

En morir cada dia,
reneix la innocència
de la confiança pigall
per ser l'ésser-nen.

Quim Moya

El poema parla de la vida i la mort
com a part d'un cicle.

La mort no és el final,
sinó una manera de començar de nou.

Parla de com si cada nit moríssim,
i ens despertem a un nou dia
amb una nova oportunitat.

També parla de sentir-se buit,
però amb la sensació que la vida té un significat
que a vegades oblidem.

La foscor ens ajuda a entendre la llum i a valorar-la.

És un poema de Quim Moya.

Document validat per l'equip d'Accessibilitat Cognitiva i Lectura Fàcil d'AMPANS